

Med Hensyn til de Bemærkninger, der iøvrigt fremkom fra samme ærede Medlem skal jeg for mit Bedkommende kun sige, at jeg ikke har nogen Betænkelse ved, at man ikke, saaledes, som det er Tilfældet i Sø- og Handelsretsloven, paalægger først at forsøge at forkynde en Stævning paa Bedkommendes Bopæl og Kontor, forinden man giver Lov til med fuld Gyldighed at forkynde den for ham personlig. Jeg kan ikke tænke mig det Tilfælde, at jeg nogenstunde skulde give Stævningsmændene det Hverv at forkynde en Stævning for en Mand personlig, naar jeg veed, hvor han bor, eller at han er at træffe paa sit Kontor, undtagen i saadanne Tilfælde, hvor han ikke vil lade sig træffe, negter sig hjemme, forsøger at forstikke sig. Jeg kan tilføje, at jeg flere Gange har haft Stævninger fra Sverige til Forkyndelse her, og i den Instrux, man i saa Henseende faaer, hedder det altid, at det er tilstrækkeligt, naar man lader den forkynde for Bedkommende personlig, hvor han antræffes, kun ikke i Kirken. Jeg vil dog tro, at det vilde være overflødigt her at tilføje en saadan Restriktion.

Der fremkom fra det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) en Udtalelse, som til en vis Grad forbavtede mig. Han udtalte, om jeg ellers forstod ham ret, at, naar han vilde anbefale, at dette Lovforslag henviistes til et Udvalg, hvilket jeg for mit Bedkommende, i Forbigaaende sagt, ikke fuldt ud kan se Nødvendigheden af, saa var det ikke med det Formaal, at dette Udvalg absolut skulde fremme dette Lovforslag, men at Udvalget ved Siden deraf skulde tage under Overveielse, om man ikke burde undlade at fremme det af Hensyn til den store Retsreform. Jeg veed ikke bedre, end at det ærede Medlem henregner sig til de Forhandlende, men det forekommer mig, at, naar man af Hensyn til den eventuelle store Retsreform vil afvise et Forslag, som i og for sig med de Rettelser, som der nu er talt om, maa betragtes som godt, saa er det Noget, der noget ligner Visnepolitik, eller i det Mindste gaar ud paa at forsumpe en heldig Foranstaltning og forholde Befolkningen en Reform, der — man betragte den som stor eller lille — i og for sig er kjendes for at være nyttig, uden at man har den mindste Udset til, at den store Retsreform, for hvis Skyld man vil tilbageholde nærværende Lovforslag, derved i mindste Maade fremskyndes. Jeg staaer selv saaledes, at det forekommer mig rigtigt, at man, naar man under det nærværende Ministerium kan faae en Lov, som man i og for sig efter moden Overveielse maa anse for at være gavnlig

for Befolkningen, saa ikke skal holde den tilbage, men tage mod den; men noget Andet er, at man staaer en Mængde Love i den ene Samling efter den anden, om hvis Værdi der kan være meget forskellige Meninger. Jeg har ikke under de saaldne Udtalelser fra nogen Side hørt nogen egentlig Indvending mod dette Lovforslag, eller hørt Noget sige, at det ikke i Virkeligheden tilsigter og afstedkommer en Forbedring, man tillægger den større, eller mindre Værd, og, uden at komme ind paa den store Retsreform, som jeg, der har forelagt private Lovforslag to Gange i den Retning, ikke har kunnet bemærke, at Flertallet interesserede sig for, skal jeg kun gjentage, hvad jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet, at jeg tror, at man kan opnaa ikke saa Lidt og efter Omstændighederne endog saa grumme Meget ved at reformere stykkevis. Jeg vil anse det som saa meget heldigere under dette Ministerium, uaagtet jeg ikke ønsker at bringe Politik ind i dette Lovforslag, som jeg ikke veed, hvorledes det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) vil kunne tro, at der under det nuværende Ministerium vil kunne opnaas en Retsreform i virkelig friskindet Aand.

Sauridsen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det særlig for at sige overfor det ærede Medlem fra Ræstved (Leth), at dette Lovforslag ikke har nogen overordentlig Betydning. Hensigten med, at jeg siger dette, er, at jeg ikke ønsker at sætte det i Forbindelse med den store, betydningsfulde Retsreform, som ogsaa jeg inderlig ønsker, og det forekommer mig ikke, der er Anledning til at gjøre stor Diskussion ud af dette Lovforslag. I Virkeligheden vil der med Hensyn til Sagernes Affortning næppe vindes noget Synderligt. Naar vi her i Danmark, som hidtil beholde den nuværende Sagsførelse og den nuværende Anstandslovgivning og henlægger denne til Retterne, hvilket efter min Mening utvivlsomt er en Feil, da Betydningen af Processfristerne meget let kan foregaa udenfor Retterne paa Justitskontorerne, og vi tillige beholde de nuværende Regler med Hensyn til den Tid, i hvilken Dommerne kunne overveie Sagen og deres Dom i den — thi disse Fristter ere ikke saa ganske ringe, de ere virkelig saaledes, at Dommerne med Hensyn til Processernes Langsomhed meget vel kunne tage deres Kap sammen med Procuratorerne — saa tror jeg, at det, vi kunne vinde ved Lovforslaget med Hensyn til at blive hurtigere færdig med Processerne, vil blive meget Lidt. I almindelige Retsager vil der i Virkeligheden ikke blive